SYCOMORUS. 1° Sycomorus qualis sit arbor, a eadem cum sycamino, XI, 238, 2. Est alia a caprifico, XIII, 617, 1, 2; XVI, 247, 1. Ejus forma, fructus, XI, 238, 2. Ejus fructus duri et amari sunt : hinc ut maturescant et dulcescant, incidi solent. XIII, 617, 1. Sycomorus vel sycomorea arbor ficui similis est fructu, moro vero foliis; dicitur et ficus fatua, vel ficus Ægyptia, non in solo Ægypto reperitur, in Judæa etiam frequens erat : ejus descriptio, *ibid.* Ejus vilitas, 617, 1, 2. Alia vocis hujus derivatio inconcinna, *ibid.*, 2. Uno anno septies fert fructus, *ibid.*

2° Sycomorus symbolice est crux et doctrina Christi. XIII, 617, 2; XVI, 247, 1. Respondet ipsa arbori scientiæ boni et mali, XIII, 617, 2. Tropologice docet nos amplecti illa quæ stulta sunt mundo, ut sapiamus Deo, XVI, 247, 2.

SYCOPHANTA. Sycophanta quis proprie sit, unde ea vox primum promanarit. VI, 379, 1; XX, 299, 2. Quis ejus usus, VI, 159, 1; 579, 1.

SYENE. Syene initium erat Ægypti inter mare Rubrum et Nilum, XII, 726, 2.

SYLLA. Sylla fortunæ filius dictus, cur, XI, 749, 2 et seq. Syllæ crudelitas, XIII, 540, 2; 549, 2. Sylla dissolutioris animi reprehensus fuit, XX, 258, 1, 2.

SYLLOGISMUS. Syllogismi cornuti quinam dicantur, X, 261, 2.

SYLVESTER (S.) Papa. S. Sylvester cur voluerit dies appellari ferias. X, 170, 1.

SYLVESTER AUXIMANUS (S.). S. Sylvestri Auximani conversio, vitæ institutum, mors, IX, 345, 2.

SYMBOLA. Symbola, græce συμβολή, est convivium e collatis symbolis conflatum, IX, 285, 2; 519, 2; X, 147, 2. Etiam conflictus bellicus, 520, 2.

SYMBOLUM. 1° *Symbolum pro convivio.* Symbolum quid sit, et unde dicatur, IX, 285, 2. Symbola epulorum et peccatorum olim erant in usu, et modo sunt, VI, 196, 2 (*Vide* SYMBOLA).

2° *Symbolum pro figura, allegoria, parabola*, etc. Per symbola veteres sua dogmata tradebant. IX. 209, 1, 2. Symbola Pythagoræ unde sint enata. V, 17, 1. Symbola Pythagoræ theologica, XI, 12, 1. Ethica, *ibid.*, 2. Politica, 83, 1, 2. Symbolici præsertim sunt Zacharias, Daniel, Ezechiel. XIV, 356, 1. Symbolis cur utantur Prophetæ minores, XIII, 223, 1, 2. Sub symbolis latent mysteria, *Job*, 740, 2. In symbolis quæ adduntur, non omnia rei significatæ conveniunt, XIV, 494, 2. Symbolica Scripturam interpretandi ratio quatenus admittenda, XXI, 9, 2.

Symbola quæ ostendant clementia vindictam temperandam, XIV, 21, 1. Symbolum vanitatis ventus, VII, 45, 2. Amicitiæ ignis est, 180, 1. Symbola temporis, 129, 1. Symbola deliciarum, quibus nutriuntur pueri et puellæ, sunt unguenta, 239, 1. Symbola muscæ, 338, 2 et seq. Symbola libertatis, liberalitatis, servitutis et avaritiæ, VII, 335, 2. Symbola resurrectionis mortuorum, XII, 761, 1. 2.

3° *Symbolum pro fidei professione.* Symbolum ab Apostolis compositum est ante eorum discessum a Jerusalem, et dispersionem per orbem, XVII, 2, 1. Symboli articuli duodecim in duodecim gemmis civitatis cœlestis repræsentantur, XXI, 375, 1, 2; 383, 1. Ejus primus articulus in jaspide repræsentatur, 384, 2. Secundus in sapphiro. 386, 1. Tertius in carbunculo, 388, 1. Quartus in smaragdo, 389, 1. Quintus in sardonyche, 390, 2. Sextus in sardio, 391, 2. Septimus in chrysolitho, 392, 1. Octavus in beryllo, 392, 2. Nonus in topazio, 393, 2. Decimus in chrysopraso, 394, 2. Undecimus in hyacintho, 395, 2 Duodecimus in amethysto, XXI, 396, 2. Symbolum fidei S. Gregorio Thaumaturgo a S. Joanne datum magnæ apud Orientales fuit auctoritatis, XVI, 288, 2; 298, 2.

4° *Symbolum pro tessera christianismi.* Symbola tria erant olim catholicæ communicationis, scilicet communicatio pacis, appellatio fraternitatis, et contesseratio hospitalitatis, XIX, 513, 1.

SYMMACHUS senator Romanus et martyr. Symmachus falso apud Theodoricum regem accusatus, martyr occubuit, X, 552, 1.

SYMMACHUS Urbis præfectus. Symmachus Urbis præfectus a nervosa styli brevitate laudatur, XIII, 218, 1. Symmachi ethnicismum reducere conati castigatio, XI, 708, 2.

SYMMACHUS Bibliorum interpres. Symmachus fuit Ebionita, Christi divinitatem negans, XIV, 260, 2. Bis fuit circumcisus, XVIII, 309, 2.

SYMPATHIA. Sympathia quid sit, XX, 322, 1. Sympathia corporis et animæ, XVIII, 28, 2. Sympathia inter consulentem et consultum maxime in consiliis valet, X, 256, 1.

SYMPHONIA. Symphonia quod genus sit intrumenti. XIII, 40, 1. Symphonia Ecclesiæ quæ sit, XVI, 212, 2.

SYMPHORIANUS (S.). S. Symphorianus adolescens audiens matrem clamantem martyr efficitur, IV, 532, 1. A matre jussus est cœlum considerare, et cœli intuitu ad martyrium est animatus, I, 61, 2; X, 387, 1.

SYMPHOROSA (S.). S. Symphorosa septem filios ad martyrium educavit, V, 169, 1; 508, 2. Eos et maritum Getulium ad martyrium obtulit, XIV 567, 2. S. Symphorosa e capillis suspensa filios ad sui imitationem et martyrii æmulationem incitat, IV, 531, 2. Machabæorum matri similis fuit, *ibid.*

SYMPOSIA. Symposia collatitiis symbolis instrui solita cur damnentur, IX, 523, 1, 2. Eorum damna, *ibid.* In iis detractione sæpe peccatur, 537, 1. Symposia quare devitanda, VI, 196. 1, 2. Ea ad paupertatem deducunt, 204, 1. In symposiis interlocutores varii sunt, VI, 417, 2 (*Vide* CONVIVIUM, SYMBOLA, SYMBOLUM).

SYMPOSIARCHES. Symposiarches quomodo crearetur in conviviis, et ad quid, X, 141, 1. Symposiarcha apud veteres cuique convivæ suum calicem admetiebatur et miscebat, XIII, 86, 1 (*Vide* MODIMPERATOR).

SYNAGOGA. 1° *Synagoga pro cœtu fidelium Judæorum.* Primo. *Synagogæ* vox significat cœtum, VI, 39, 2. Synagoga vocatur cœtus populi collectus, XV, 335, 2. Synagoga erat cœtus fidelium Judæorum, XVI, 573, 2.

Secundo. Synagogæ initium sub Mose, *Psalm.* I, 485, 1. Synagogæ ortus et initia, XIII, 306, 1. Eam ab utero et ortu Deus curavit, XI, 564, 1. Synagoga tenella quomodo a Deo protecta et assumpta sit, XII, 605, 1, 2 et seqq. Synagoga Judæorum quomodo initio se Deo sponso suo ornarit et ejus oculis grata fuerit, XII, 25, 1. Quomodo Dei et conjux serva esset, 30, 1. Synagoga optima fuit olim Deo vitis, XI, 152, 2. Ejus septem ætates, 564, 1.

Tertio. Synagogæ viri. scripta Mosis per capita et libros digesserunt, XIV, 107, 2 et seq.

Quarto. Synagoga cur vocetur claudicans, XIV, 98, 1. Ipsa sterilis est, XVIII, 558, 2. Per Agarem denotatur, 559, 1. Apte ficui infrugiferæ comparatur, XVI, 187, 1. Tamdiu afflicta est, donec Deipara Christum salvatorem Israelis peperit, XIV, 119, 2. Synagoga Christi fuit noverca, VIII, 28, 1. Synagoga Christi halitum exhorruit, *Job*, 406, 2. Quando ea desierit esse Ecclesia Dei, XVI, 500, 1. Ejus mors et ruina tempore Christi, XI, 445, 1, 2. Synagogæ in apostolos odium, XXI, 57, 2. Ea an Jezabel appellari possit, *ibid.* In fine mundi conversa Christo credet, VIII, 232, 1.

Quinto. Synagoga est parabolice domus sapientiæ, V, 245, 1. Ea Ecclesiam repræsentat *ibid.* Synagogæ bona erant typus bonorum Ecclesiæ, XII, 519, 1. Synagoga mater Ecclesiæ christianæ dicitur eo quod primi Christiani, hoc est apostoli, a Judæis fuere oriundi, VII, 505, 1. Synagoga Judæorum est soror junior Ecclesiæ gentium, VIII, 227, 1 (*Vide* ISRAEL, HEBRÆI, JUDÆI).

2° *Synagoga pro loco ubi Judæi conveniebant orationis et legis audiendæ causa.* Synagoga vocabatur locus orationis et legis audiendæ, XVI, 573, 2. Synagogam habebant Judæi loco templi in urbibus majoribus, IV, 328, 2. Tales erant in singulis urbibus Judææ, et Hierosolymi plurimæ, XVI, 573, 2; XVII, 105, 2. Hæ Synagogæ habitantibus extra Jerosolymam erant instar templi, IV, 355, 2. Synagogæ Judaicæ quis ordo in consessu, XVIII, 396, 1.

SYNAXIS. In synaxibus quem ritum et ordinem servarint primi christiani, XVII, 105, 2; XX, 99, 2. Synaxis post cœnam vulgarem sumebatur olim in multis Ecclesiis, XVIII, 358, 1. Post sanctam Synaxim aliquid Deo offerendum, et aliquid a Christo vicissim petendum, X, 217, 2. Post sacram Synaxim statim balnea adeuntes carpuntur, XIII, 182, 1 (*Vide* COMMUNIO, EUCHARISTIA).

SYNDERESIS. Synderesis est stimulus conscientiæ jugiter admonens, IX, 159, 2 et seq. (*Vide* CONSCIENTIA).

SYNESIUS. Synesius fuit judex causarum sæcularium, licet episcopus, XVIII, 292, 2.

SYNODUS. Synodus magna, cui præfuit Daniel, quando a Judæis celebrata fuit, II, 245, 1.

SYNOPSIS. Synopsis Dorothei de Vitis prophetarum est plena fabulis, XIII, 232, 1.

SYNTICHE. Syntiche mulier rem christianam Philippis promovebat. XIX, 58, 2.

SYRACUSA. Syracusæ urbs describitur, XVII, 438, 2.

SYRI. 1° *Syrorum usus.* Primo. *Usus religiosi.* Deum vocant gigantem sæculorum, XIII, 590, 2. Syrorum Deus erat Hercules Tyrius, IV, 515, 1. Syrorum dea Astarte sive Venus, 513, 2.

Secundo. *Usus profani.* Syri piscibus abstinent, cur, IV, 553, 1. Columbis pro veredariis utuntur, cur, XIII, 384, 1. Habent in domibus solaria et pavimenta in quibus ambulant, et in æstate dormiunt, XII, 156, 2. Quomodo solerent proditores sacrilegos et scelestos plectere, IV, 556, 1. Syri gaudent parabolis, proverbiis et similitudinibus, X, 494, 2; XV, 28, 1; XVI, 469, 2; XVIII, 269, 2. Hebræum *Schin* sæpe in *Thau* commutant, XV, 134, 1.

2° *Syrorum mores.* Syri olim ob morum mollitiem male audiebant, XIII, 642, 1. Eorum virgines ante idola se prostituebant, XVIII, 54, 1.

3° *Syrorum ad historiam quæ pertinent.* Syro inter et Israelitas cur perpetua fuere bella, XIII, 540, 1. Syri quam graviter Israelem sub Joachaz attriverint, 572, 1, 2.

SYRIA. Syria unde *Aram* hebraice, id est Armenia vocata, I, 265, 2. Est multiplex et longe lateque patebat, *ibid.* Prius ab Aram filio Sem vocata est Aram, deinde a Cyrenensibus ex Kir. urbe et regione Assyriæ, eo translatis et venientibus Kyria, indeque euphoniæ causa Syria, XIII, 641, 1. Syriæ pars vel appendix est Judæa, IV, 232, 1. Syriæ stricte sumptæ caput est Damascus : quas provincias complectebatur, 322, 1. Olim hortis abundabat, XIII, 646, 1. Columbas habebat quæ etiam per centum milliaria a nido suo abductæ, eodem redeunt, XIII, 384, 1.

Syriæ reges aliquando templum Hierosolymitanum donis venerati sunt, et sumptus ad sacrificia suppeditarunt, XIII, 159, 1. Syriæ reges ab Alexandro Magno mortuo recensentur, et anni regni uniuscujusque, 149, 1. Syriæ reges singulis uxoribus suis quomodo civitates attribuerent, IV, 516, 1.

SYRIACUS, SYRIUS. I. SYRIACA LINGUA. — Syriaca lingua est semi Hebræa et Chaldæa, IX, 21, 2 et seq. Etiam dicta est Hierosolymitana, X, 572, 2. Syriaca lingua successu temporum non nihil variata est, XV, 628, 1. Plerique libri Syrorum versi sunt in Arabicum, IX, 47, 2.

II. Syriaca versio, vel Syrus textus Bibliorum.—Syriaca versio Veteris Testamenti et Novi a quibus facta sit, IX, 22, 2. Hæc magno in honore apud Orientales habetur, *ibid.* Sed videtur ea recentior, *ibid.* et 2. Syria versio Bibliorum quæ modo extat ex Græco Septuaginta non ex Hebræo translata videtur, III, 108, 2; V, 7, 2.

Syrus interpres *Ecclesiasticum* ex hebræo transtulisse videtur, X, 527, 2. Syriacus textus *Ecclesiastici* an sit autographus, 21, 2 et seq. (*Vide* Ecclesiasticus).

Syriaca versione totius Novi Testamenti utuntur christiani Thomæi, Babylonii, Abyssini, XVIII, 20. Quis ejus auctor, qua ætate formata, cujus auctoritatis sit, XVIII, 20; 349, 1.

Syrus textus Matthæi ut et totius reliqui Testamenti, ex Græco est traductus, XV, 13, 2; 49, 2, Ejus interpres non est S. Marcus: favet catholicis contra hæreticos, 50, 1. Hic sæpe græcizat, 327, 1. Versio S. Matthæi est autographa, 50, 1.

Syriaca S. Marci versio non est authentica, XV, 667, 1.

Syriacus textus *Epistolæ ad Hebræos* non est autographum Pauli.

Syriace etiam existat *Epistola secunda S. Petri.*

Syriaca versio in *Apocalypsi* desideratur, ea exstat tamen in bibliotheca Vaticana, XXI, 13, 2.

SYROPHÆNISSA. Syrophænissa mulier unde dicta sit, XV, 355, 1.

SYRTES. Syrtes et syrtis quid sint in mari, XVII, 429, 1.

T

TAAM. *Taam* idem est quod *sapor gustus*, IV, 214, 2.

TABEEL. Tabeel fuit de stirpe regum, XI, 188, 1.

TABELLA. Tabella pacis osculo in Ecclesia successit, XVIII, 512, 2. Tabellæ olim communicaturis apponebantur, 370, 1.

TABELLARII. Tabellarii vicem præbent columbæ: quod exemplis probatur, XIII, 439, 1, 2.

TABENNESIOTÆ. Tabennesiotæ virgines crinem tondebant, XVIII, 353, 2 et seq.

TABERNA. Taberna meritoria Romæ quis locus sit, X, 16, 1.

TABERNARII. Tabernarii non sunt immunes a peccatis labiorum, X, 17, 1.

TABERNACULUM. I. Tabernaculum pro tentorio vel domo: 1° Tabernaculi a domo differentia, *Job.* 597, 1. Tabernacula sunt domus mobiles, eæque proprie justorum, V, 416, 2. Tabernaculum in Scriptura capitur pro quavis domo, XIV, 506, 1. Tabernacula tria in monte Tabor cur S. Petrus fieri peteret, XV, 387, 1, 2.

2° Tabernaculum in urbe aliqua ponere est eam bello capere, XIII, 162, 1. Tabernaculo comparatur ætas et vita hominum, XI, 188, 1. Tabernaculum est symbolum corporis, XX, 425, 2 et seq. Tabernaculum impiorum perit, *Job.* 217, 2.

4° Tabernaculorum festum (*Vide* Festa Judaica).

II. Tabernaculum Mosaicum. 1° Tabernaculi nomina quæ sint hebraice, et eorum ratio, I, 706, 2. Tabernaculum Mosaicum in Scripturis tripliciter, alias quadrupliciter accipitur, I, 672, 2; II, 7, 1; 107, 1. Ejus introitus describitur, I, 672, 1. Eo perfecto, quæ et quam ingentia dona oblata a principibus populi, et per Moysen immolata, II, 225, 1. Partium ejus longitudo, latitudo, et altitudo, I, 655, 1. Ejus divisio, *ibid.* Factum erat utrumque ex viginti tabulis setim inauratis, *ibid.* Quid hoc allegorice significet, 635, 2. Quatuor velis undique tegebatur, et erat obscurum, 655, 1. Ante se atrium habebat, *ibid.*, 2. Erat atrium hoc duplex, primum laicorum, alterum sacerdotum, I, 655, 2; 668, 2; II, 7, 1. Tabernaculi primi descriptio, XIX, 431, 2; 433, 2. Ejus materia, ornatus, eorumque significatio, 431, 2 et seqq. Tabernaculi partes et vasa, VIII, 490, 1. Quænam in priori parte tabernaculi fuerint, I, 655, 2; 668, 2. Quænam fuerit potissima et sanctissima pars tabernaculi, 655, 2. In priorem ejus partem intrabant quotidie sacerdotes, in interiorem solus pontifex semel in anno, *ibid.* De sagis cilicinis, et quatuor operimentis tabernaculi, 659, 1, 2. Hæc operimenta quomodo tabernaculum operuerint, *ibid.* Quid hæc mystice significent, *ibid.* Tabernaculum tectum erat pellibus ianthinis, eratque quadrangulum, XII, 608, 2. Tabernaculum erat templum mobile, I, 657, 2. Erat Dei templum mobile, et domus Dei habitantis cum Hebræis per desertum, XI, 641, 1; XVIII, 461, 2; XIX, 431, 2. Tabernaculum arca cur domus Dei, et locus habitationis gloriæ ejus *Psalm.* I, 147, 2.

Velis suis Deum esse Hebræorum umbraculum denotabat, XIX, 431, 2. Cortinis tabernaculi Cherubim erant intexti, I, 657, 2. De veli quod erat in tabernaculo conditione, latitudine, expansione, etc., 658, 1 et seq. De dispositione sagorum cilicinorum in eo, 658, 2. Quid tropologice cortinæ et velum significent, 659, 1. Tabulæ ejus quales et quantæ fuerint, 660, 1. Quid allegorice significent, *ibid.* Quot fuerint numero, 661, 1. Quid anagogice significent, *ibid.*, 2. Tabernaculi vectes, 661, 1.

Quid hæ mystice significent, *ibid.* De velo dividente Sanctum a Sancto sanctorum, *ibid.*, 2. Mystice fidem significabat, *ibid.* Et Christi humanitatem, *ibid.* Secundi veli sancti oppansi descriptio, 663, 2. Ad tabernacula constructionem quam ingens summa fuerit expensa, 758, 1, Quanto tempore in ejus constructione laboratum, 761, 1. De ejus architectis, 719, 1 et seq. Quid significent, *ibid.*, 1. Quomodo id Deus fieri sibi per Moysen jusserit, 760, 1, 2. Quatuor ejus colores et materiæ quid symbolice significarent, 634, 1. 2. Atrii tabernaculi descriptio, 668, 1, 2. Ambiebat tabernaculum, *ibid.* Erat sub dio, *ibid.* et 2. Atrium unde dicatur, *ibid.*, 2. Sua etiam vela habebat, *ibid.* Atrii longitudo, latitudo et altitudo, *ibid.* Erat quasi templum populi, *ibid.* Immundi illud ingredi non poterant, *ibid.* Ejus columnæ erant sexaginta, 670, 1. Quid hæ columnæ tropologice significent, *ibid.*, 2. Tabernaculum sanguinis aspersione sacratum est, XIX, 446, 2.

2° Tabernaculi Moysis symbolica adaptatio, XIV, 399, 1. Tabernaculum Mosis in deserto erat typus Ecclesiæ militantis et fidelium Christi, I, 656, 1; XIII, 643, 1; XVIII, 461, 1; XIX, 425, 2; 432, 1; 440, 1; *Psalm.* I, 162, in *titul.* Allegorice corpus Christi significat, XIX, 432, 1. Item mundum, 431, 1. Item animam sanctam, XVIII, 461, 2. Sæculi præsentis figura erat, XX, 434, 2. Tabernaculi atrium incipientes significat, I, 655, 2; 669, 1. Sanctum perfectiores designat, 656, 1. Alii per hoc statum Religionis intelligunt, *ibid.* Sanctum sanctorum cœlum significat, *ibid.* et seq. Quæ de tabernaculo dicuntur, proportionaliter animæ sanctæ accommodantur, 656, 2.

3° Tabernaculi depositio in monte Nebo per Jeremiam facta, IV, 504, 1, 2. An sub Nehemia cum igne sacro fuerit repertum, 504, 2; 505, 1, 2.

III. Tabernaculum Davidis allegorice sumptum. — Tabernaculum Davidis quod suscitandum promittit Amos, proprie non significat Ecclesiam, sed regnum Davidis, id est, domum ejus regiam et thronum regium, XIII, 642, 2. Cur vocetur tabernaculum, 643, 1. Tabernaculum Davidis quando reædificatum sit, XVII, 301, 2.

TABES. 1° Tabes corporis deficiente medulla ossium oritur, X, 10, 2.

2° Tabes tyrannorum et hæresiarcharum, XIV, 538, 2.

TABITHA. *Tabitha* vox quid sonet, et unde derivetur, XVII, 225, 1. Tabitha mulier est a S. Petro ad vitam revocata, dein de sua salute certa fuit, 226, 2. In statu gratiæ decesserat, *ibid.*

TABOR. Tabor mons quis sit, est mons in medio Galilææ campo omni ex parte mira æqualitate rotundus; ejus descriptio, XIII, 352, 1; XX, 431, 2 et seqq. In monte Tabor transfiguratus est Dominus, XV, 381, 1. Fuit peregrinatione fidelium celebris, *ibid.*, 2. Cur hunc montem potissimum Christus elegerit, *ibid.* Ejus altitudo, amœnitas, etymon, *ibid*, et seqq. Mons Tabor cur dicatur sanctus, XX, 431, 2 et seqq.

TABULA. 1° In tabulis ligneis, maxime buxeis, ante usum chartæ olim scribebatur, V, 75, 1; XIV, 224, 1. Iisque vel nudis vel cera obductis, *ibid.*

2° Tabulæ legis Mosaicæ erant scriptæ ex utraque parte, I, 726, 1. Duæ tabulæ legis duo præcepta charitatis, prima Dei, secunda proximi continebat, I, 720, 2. Tabulæ legis quas Moses a Deo acceperat, lucis radios longe ejaculabantur, XIV, 250, 2. Ob tabulas legis fractas jejunium indictum fuit, I, 726, 1. Tabulæ legis an solæ in arca essent, XIX, 434, 1, 2 (*Vide* Lex).

3° Tabula genealogiæ Christi e Matthæo et Luca, XVI, 96, 1, 2 (*Vide* Genealogia, Jesus Christus)

TABULATA. Tabulatis templi mystice significantur tres vivendi distinctiones, conjugatorum, prælatorum, contemplantium, eæque singulæ adaptantur, XII, 808, 2 et seq.

TACERE. Tacere sapienter et opportune quid sit, IX, 547, 2: *Est tacens qui invenitur sapiens: et est odibilis, qui procax est ad loquendum. Est tacens non habens sensum loquelæ: et est tacens, sciens tempus aptum;* 548, 1: *Homo sapiens tacebit usque ad tempus: lascivus autem et imprudens non servabunt tempus.* Tacendum non est, cum loqui satius est, 164, 2: *Ne retineas verbum in tempore salutis. Non abscondas sapientiam tuam in decore suo.* Tacet imprudenter qui loqui aliis debet, XX, 140, 2 et seq. Alioqui tacere satius quam loqui citra fructum, IX, 544, 1: *Est correptio mendax in ira contumeliosi: et est judicium, quod non probatur esse bonum: et est tacens, et ipse est prudens.* Tacens est prudens, 547, 1. Tacere et audire docet sapientiam, XX, 73, 1 et seqq.; 74, 1: *Sit autem omnis homo velox ad audiendum, tardus autem ad loquendum.* Tacendo audienda musica et sermones eruditi, X, 152, 1: *Sicut in fabricatione auri signum est smaragdi, sic numerus musicorum in jucundo et moderato* (*Vide* Lingua, Silentium).

Tacere capitur interdum pro quiescere, XI, 726, 2. Item pro *pavere*, 176, 1.

TACITURNITAS, TACITURNUS. 1° *Taciturnitas bona et laudabilis.* Taciturni doctrina rara est, V, 554, 1: *Qui moderatur sermones suos, doctus et prudens est; et pretiosi spiritus vir eruditus.* Cur ejus spiritus dicatur pretiosus, 554, 2. Ipse videtur mutus, VI, 487, 1: *Aperi os tuum muto, et causis omnium filiorum qui pertranseunt.* Taciturnitas est homini stulto pro sapientia, V, 556, 2: *Stultus quoque, si tacuerit, sapiens reputabitur et si compresserit labia sua, intelligens.* Taciturnitas pudoris est comes, X, 13, 1. Taciturnitas est patientiæ sepulcrum, XII, 395, 2: *Sedebit solitarius, et tacebit, quia levavit super se, Ponet in pulvere os suum, si forte sit spes.* Taciturnitas consiliarios decet, XXI, 101, 1.